

[Jensen-Broby.]

Finansminister havde ikke meget at sige angaaende Udligningsskatten, ud over at jeg vilde foretage noget Hokuspokus, men der skulde mere Behændighed til. Jeg vil gerne sige til Ministeren, at han er heller ikke rigtig behændig paa det Punkt. Den højtærede Finansminister svarede ikke paa mine Udtalelser i Gaar om, at det var rene og skære Statsskatter, de 35 Mill. Kr., man tog ind i Statsgrundskyld. Ministeren svarede ikke noget angaaende Forhøjelsen af Promillen for Statsgrundskylden fra 1,5 til 6. Ministeren svarede ikke noget paa, at man har forhøjet Promillen for Ejendoms skylden fra 1,1 til 4,5. Ministeren svarede ikke noget paa, at man endog har taget en Tiendedel ekstra i ny Statsgrundskyld. Det blev kun til Hokuspokus, det, den højtærede Finansminister kunde svare. Jeg vil gerne overlade til ærede Medlemmer af Tinget at dømme om, hvem der har haft Uret i denne Diskussion.

Formanden: Jeg tager Anledning til at minde om den gode gamle Regel, at man taler til Tinget og ikke henvender sig direkte til nogen tilstedeværende.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Da vi i 1935 behandlede Sanktionsloven, ved hvilken Ministeriet fik Bemyndigelse til at gennemføre Sanktioner ifølge Pagten, afgav Udenrigsministeren en Forklaring paa, under hvilke Vilkaar og paa hvilke Betingelser vi skulde gennemføre Sanktionerne. Ministeren sagde ved den Lejlighed, at det Skøn, som de enkelte Stater havde at udøve, var Skønnet over, hvorvidt der havde fundet et Brud paa Pagten Sted; hvis Staterne maatte erkende, at et saadant Brud paa Pagten havde fundet Sted, forelaa vor Forpligtelse til at iværksætte Sanktionerne rent umiddelbart. Dette Udtryk „rent umiddelbart“ er et nøjagtigt Citat af, hvad den højtærede Udenrigsminister sagde ved den Lejlighed. Saa kom hele den Situation, som vi her har drøftet, saa kom 1. Juli-Erklæringen, efter at Sanktionerne var brudt sammen. Hvad siges der i denne Erklæring? Der siges i denne Erklæring, at disse Stater, idet de minder om de vedtagne Direktiver for Gennemførelse af Artikel 16, maa erklære, at

„saa længe Pagten i sin Helhed kun gennemføres paa ufuldstændig og inkonsekvent Maade, ser vi os nødsaget til at tage Hensyn dertil ved Anvendelsen af denne Artikel.“

Med andre Ord, disse Stater erklærer, at nu foreligger der en anden Situation, saa at det ikke længere er tilstrækkeligt for dem kun at skønne over, hvorvidt der har fundet Brud Sted paa Pagten eller ikke, men at de forbeholder sig at tage Hensyn til hele den almindelige Situation. De erkender, at den stedfundne Udvikling, der har svækket Folkeforbundspagten, og som har gjort, at Folkeforbundet ikke er blevet universelt, og som tillige har medført, at Nedrustning ikke er blevet gennemført, stiller dem anderledes, end de havde været stillet indtil 1935. Det er det, vi har hævdet. Da Udenrigsministeren har bestridt den Udtalelse, som mit Partis Ordfører har fremsat i denne Sag, bestrider Udenrigsministeren dermed, at der skulde være indtruffet en saadan Ændring. Jeg venter ikke, at Udenrigsministeren skal udtale sig klarere, end han har gjort, om Spørgsmaalet, men det er fuldstændig urimeligt at ville paastaa, at det har været urigtigt fra konservativ Side at hævde, at der gennem denne Erklæring er skabt en helt ny Situation, at der er blevet taget et Forbehold, som ikke tidligere var til Stede.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vil jeg gerne sige, at han var meget, meget klogere, end han nu vil give det Udseende af, dengang han i „Socialisten“ gav en Forklaring paa, hvad der var sket. Da skrev det ærede Medlem — jeg citerer med Formandens Tilladelse —:

„Det kan ikke undre nogen, at den eneste tungtvejende Følge af Aarets Delegeretforsamling blev den belgiske Konges opsigtsvækkende Tale, hvori han med aabenhjertig Tydelighed tog Afstand fra Belgiens hittidige Genève-Politik og sprang tilbage til den gamle kendte, men af Litvinof saa haanede, Neutralitetspolitik. Det Skridt, Belgien her tog, var i Virkeligheden allerede delvis taget i Forsommeren af de nordiske Lande sammen med Holland, Schweiz og Spanien i den Erklæring, de dengang afgav.“

Her skrev det ærede Medlem, at man havde taget et Skridt. Det skulde han ikke benægte nu.

Udenrigsministeren (P. Munch): I den Udtalelse, som det ærede Medlem nævnte over for mig, staar:

„Naar dette er givet“ — altsaa at Angrebet foreligger — „indtræder Forpligtelsen uden videre.“

Og derpaa staar der:

„Pagtens Ord er meget absolutte,